

Захід сонця

Емма Андієвська

По небу — скільки зору, — ходить швайка, —
Із дір — серпанок — фіялковий цукор,
Серед якого — одна жовта цівка
Майбутніх катаклізмів, гніву й воєн.
Підсліпуватий легіт ледве віє —
Й намул копитний, який бруком цока,
Спорудами витягується, заки —
В мішок без вікон — дідуся Морфея.
На перехрестях пуп буття шаткують,
Що — далі й далі — чорною рікою
У пашу м'ясожерки-орхідеї.
Предмети потаємною ходою
За днем, що — в яр і повновладдя склав.
Все дихає, хоч не потіє скло.